BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 55-lea

EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G.-le P. T. T. No. 120.233/938

Nr. 152 Duminică 5 Iunie 1938
14 Pagini P. IIII

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei. ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL", S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

După închiderea școlilor

Școlile au luat vacanță. Adică, mai drept este să spunem că s'au încheiat cursurile pe actualul an școlar. Urmează acum examenele, care pentru elevi înseamnă ceasuri de adîncă emoție și multe zile și multe nopți de frământări și de „toceală" a materiei predată sau presupusă că a fost predată în cursul anului care se încheie.

Oricum, prin luarea de vacanță, s'a încheiat pentru elevi capitolul cel mai important: nu li se mai predau lecții, așa că nu mai învață peste ceeace au fost datori să învețe până acum.

Credem deci că este momentul potrivit să facem unele constatări și să tragem unele concluzii în legătură cu școlile și cu învățământul.

O primă constatare. Anul școlar este în realitate mult mai scurt, decât ar trebui să fie, decât așa cum stă scris la regulament. Regulamentul prevede o vacanță de două luni în timpul verii și vacanțele de Crăciun și de Paști — fiecare de două săptămâni. Ar fi, așa dar, în total trei luni de vacanță și nouă luni de școală, adică de învățătură de carte. Aceasta atât pentru școlile secundare, cât și pentru școlile primare.

Realitatea se prezintă însă într'altfel. Potrivit acestei realități, nu este exagerat să spunem că anul se împarte pentru școli în două părți egale: în șase luni de vacanță și șase luni de școală.

Așa, în primul rând, vacanța de vară nu este de două luni, ci de vreo trei luni și jumătate. Iată, școlile s'au închis la sfârșitul lui Mai și nu se vor deschide din nou decât pe la jumătatea lui Septembrie. Apoi, celelalte două vacanțe — cea de Crăciun și cea de Paști — fac la un loc mai mult decât o lună.

In afară de aceasta, în cursul anului intervin vacanțe neprevăzute, dar care se produc în mod regulat. Sunt vacanțe provocate de vreo epidemie, de nevoia de renovare, reparare sau dezinfectare a școalei. Aceste vacanțe neprevăzute sunt lungite de ținerea unor sărbători nelegale, precum și de suspendări de cursuri de o zi, de două sau câteva zile, suspendări datorite unor fapte sau evenimente ce se produc pe neașteptate.

De aceea, credem că este exactă împărțirea ce am făcut anului în două părți egale. Și așa, se învață șase luni și se stă șase luni.

Insă, programul analitic prevede — și în mod cu totul deosebit pentru școlile secundare — un anumit număr de obiecte și o anumită cantitate de materie, pe care profesorii au obligația să le predea, iar elevii obligați să le învețe în cursul anului școlar. Numărul de obiecte și cantitatea de materie sunt în acelaș timp repartizate pe trei trimestre, pe când, așa cum am arătat, anul școlar este compus în realitate numai din două trimestre.

Care este urmarea acestei anomalii? Sunt două urmări, ambele egal de neplăcute și dăunătoare.

Prima urmare. In zilele de școală, elevilor li se cer sforțări, care întrec puterile lor și le vatămă rău sănătatea, împiedecându-le dezvoltarea fizică tocmai la o vârstă când ei sunt în creștere.

A doua urmare. Elevii nu învață, așa cum trebue să învețe. Vroim să spunem, nu învață temeinic și nu asimilează cunoștințele ce li se predau. In programul de învățământ, bunăoară, figurează pentru licee studiul obligatoriu al unor limbi străine. In realitate, cei mai mulți tineri termină liceul, fără să cunoască, fie și aproximativ, vreo limbă străină. Ba nu sunt puțini cei ce fac la limba română greșeli nepermise, care te pun în uimire.

Lacune tot așa de mari prezintă și cunoștințele lor cu caracter general. Și nici nu s'ar putea altfel, când, pe de o parte, programul este așa de încărcat, iar, pe de altă parte, timpul pentru realizarea acestui program este așa de redus.

Această stare de lucruri impune, între altele, următoarele două măsuri: ușurarea programului de învățământ și, al doilea, imputinarea zilelor de vacanță și de sărbători.

Dimitrie Sturza
s'a înecat în Bistrița

El plecase într'o escursie împreună cu secretarul său

P.-Neamț, 2 Iunie

Cunoscutul sportiv Dimitrie Sturdza, de 30 ani, fost deputat, proprietarul domeniilor Ceahlău și a altor șapte comune învecinate, a plecat azi la ora 12 spre Bicaz, într'o barcă tip nordic, de două locuri, însoțit de secretarul său, d. Lăzărescu.

La ora 3, au ajuns la Bicaz, unde au luat masa; apoi au plecat mai departe, spre Tarcău, tot cu barca.

Bistrița fiind furioasă din cauza ploilor din ultimele zile, la punctul „Capsa", barca s'a răsturnat.

Cei doi ocupanți au căzut în apă.

D. Lăzărescu a reușit să scape înnot, dar Dimitrie Sturdza, fiind cuprins de un cârcel, s'a înecat.

Cadavrul n'a fost încă pescuit.

Copiii depun flori pe mormântul Eroului Necunoscut

Comemorarea eroilor
— Solemnitatea dela mormântul Eroului Necunoscut. — Serviciile religioase din cimitirele Capitalei —

Serviciul religios la mormântul Eroului Necunoscut

Un număr impunător de școlari, în uniforme împestrițate cu alb și albastru, ostași în ținută strălucitoare de ceremonie și reprezentanții diferitelor asociații de foști luptători și mii de cetățeni, au ținut să se închine și să depue un mănunchi de flori, în fața mormântului aceluia care simbolizează pentru toți, marea jertfă a Neamului.

Erau de față delegații ale Academiei de arhitectură, ale colegiului național „Sf. Sava", a „Soc. pentru cultura poporului român", a Seminarului central, precum și elevi ai liceului de fete „Principesa Ileana", ai liceului de fete al soc. ortodoxe naționale a femeilor române, școlile primare de băeți Nr. 12 și 13, delegații de studenți ai facultăților și instituțiile universitare din Capitală, etc.

Trupele cari au dat onorurile erau alcătuite dintr'un detașament din reg. 1 grăniceri de gardă, cu drapel, un escadron baterie din reg. 2 artilerie grea, cu drapel, o companie din reg. 21 infanterie și muzica batalionului de gardă a Palatului

Comandantul părăzii a fost d general I. Rașcu, ordinea fiind asigurată de d. chestor Antoneanu, secondat de d-nii comisari șefi G. Malamuceanu și Traian Ciobanu.

SOSIREA DELEGAȚIILOR

In preajma orei 10, au început să sosească și să se așeze în jurul monumentului Eroului Necunoscut, delegațiile organizațiilor de foști luptători

Erau prezenți reprezentanții Eforiei I. O. V. în frunte cu d locot. col. Cristopol, o delegație a soc. „Mărășești" condusă de colonel I. Stătescu, reprezentanții soc. „Bărbăție și credință" sub conducerea d-lui ing. Marius Demetrescu, mutilații de război, în frunte cu d. căp invalid Ionescu-Dobrogeanu, voluntarii ardeleni, conduși de d. Radu Ilie, voluntarii din Vechiul Regat, invalizii de război din Ardeal, Banat și Bucovina în frunte cu d. locot. inv. Anton Suciu, soc. ofițerilor de rezervă proveniți din activitate, în cap cu d-nii generali Samsonovici, Bălănescu, Anastasiu, Bălăcescu, Lobei, colonel Mârzea, etc., surorile de caritate din război, în frunte cu d-na Cornelia Achimescu, Soc. „Virtutea Militară", delegații „Fidac"-ului în frunte cu d. dr. Hamat, soc. „Mărăști" ofițerii de rezervă T. R., Unjunea ofițerilor de rezervă, în frunte cu d ing. N. Florescu, etc.

In acelaș timp a sosit în fața monumentului, atașații militari străini, ai Franței, Cehoslovaciei, Iugoslaviei, Poloniei, Turciei, Japoniei și Bulgariei.

Legația italiană a fost reprezentată prin d general G. Diamanti și d. Mizzan, secretar de legație.

SOSIREA AUTORITAȚILOR

La ora 10, au început să sosească reprezentanții autorităților. Guvernul a fost reprezentat prin I. P. S. Patriarh Miron, președintele consiliului de miniștri, general Gh. Argeșanu, ministrul apărării naționale și d. I. Măgureanu, subsecretar de stat la președinția consiliului de miniștri.

Mai erau de față d-nii Iulian Peter, primarul g-ral al Capitalei, generalii I. Rașcu, M. Georgescu, comandantul brigăzii de cavalerie din București, Razu, comandantul brigăzii IV inf., Negrei, secretar g-ral al ministerului apărării naționale, Dem. Dimăncescu, directorul general al presei și propagandei, scriitorul englez maiorul Yats-Brown, etc.

SERVICIUL DIVIN

După ce muzica batalionului de gardă a intonat „ruga", un sobor de preoți, compus din P. S. arhiereul Veniamin Pocitan Ploeșteanul, vicarul Patriarhiei, arhimandrit Inochențiu Tănăsoiu protosinghel Teofil Ionescu, arhidiacon Evghenie Orghidan, diaconul Firmilian și protopopul Ilie Căltuț, a oficiat un serviciu religios pentru odihna celor căzuți pentru Patrie.

Răspunsurile au fost date de corul Patriarhiei de sub conducerea maestrului N. Oancea.

CUVÂNTAREA D-LUI GENERAL GH. ARGEȘANU, MINISTRUL APĂRĂRII NAȚIONALE

Depunând o splendidă jerbă de gladiole roșii, în numele ministerului apărării naționale, d general Gh. Argeșanu, a rostit următoarea cuvântare:

Indurerați asistenți, Ostași!

Vă zic îndurerați, pentrucă sunt sigur că nu este nici unul dintre cei de față, care să nu fie în acest moment străbătut de fiorul morții, să nu-și simtă de durere inima oprită din bătăile ei, căci nu este unul care să nu fi pierdut o ființă iubită, o ființă scumpă, în marele război!

Cu un elan indescriptibil au pornit din vârful munților, din desimea pădurilor, din adâncul văilor, din întinsul câmpiilor, ca un puhoi năprasnic contra dușmanului, pentru realizarea visului secular, unirea tuturor Românilor.

La început a mers din victorie în victorie, până ce copleșiți de marele număr al inamicilor, de trei ori mai mult decât noi, au început dureroasa dar onorabila retragere, căci nici unul din cei căzuți, n'au fost găsiți de dușman cu fața înapoi, ci toți au căzut cu fața înainte.

Pas cu pas au apărat pământul strămoșesc până ce au ajuns în Moldova, când chiar natura ne-a fost potrivnică.

Zăpada mare acoperise totul și drumurile abia se mai cunoșteau prin cadavrele care se țineau șir, căzuți de istovire, foame, ger sau boală.

Totul părea pierdut, mormântul națiunii părea deschis, nu ne rămăsese decât speranța!

Dar odată cu soarele primăverii, sănătatea și voioșia intră în rândurile noastre și ostașii noștri, plecară din nou în luptă, încoronându-se cu glorie în renumitele bătălii dela Mărăști și Mărășești.

Victoria era a noastră pentrucă era câștigată, unirea tuturor Românilor, România Mare, erau realizate!

Dar, Doamne câți căzuseră? 800.000 de morminte sunt risipite pe întinsul Țării dintre Dunăre și Maramureș, dintre Tisa și Nistru.

Cei mai mulți dorm sub verdeața veșnică a brazilor, iar tu erou necunoscut, ai fost adus aici ca un simbol al faptelor lor de vitejie, ca un simbol al realizărilor voastre, ca un exemplu pentru generațiile viitoare.

Tie, reprezentantul lor, îți aducem ca omagiu aceste flori a căror culoare reamintește sângele vărsat de voi pentru fericirea noastră a celor de azi și a celor viitori

Cu toți simțim în acest moment, cum sufletele lor sub conducerea viteazului lor comandant, marele Rege Ferdinand, roesc pe deasupra noastră, mulțumite că faptele lor sunt prețuite și neuitate, mulțumite că noi supraviețuitorii lor și tinerii lor urmași, adunați aci în jurul acestui mormânt, sub imboldul înțeleptului și strălucitului nostru Rege Carol II jurăm că vom păstra neatinse realizările lor și vom face ca faptele lor să rămâie veșnic în memoria tuturor Românilor, atât cât națiunea noastră va fi pe pământ, adică cât soarele va luci pe cer!

DEFILAREA

După cuvântarea d-lui general Argeșanu, un trompet a sunat onorul, după care întreaga asistență a păstrat două minute de reculegere.

A urmat defilarea școlilor prin fața mormântului Eroului Necunoscut, a delegațiilor diferitelor organizații de foști luptători și a unităților militare.

Fiecare copil, fiecare fost luptător și fiecare ostaș, trecând în dreptul lespedei de piatră a mormântului simbolic, au depus un mănunchi de flori, în semn de profund omagiu pentru jertfa acelor căr au făurit România Mare de azi, în timp ce muzica a intonat imnul eroilor.

La cimitirul Ghencea

Și la Ghencea, ziua eroilor a fost sărbătorită cu fast deosebit.

Incă dela ora 10 dim., cimitirul era neîncăpător pentru armată, școlile militare, elevi, studenți și premilitarii ce veneau să aducă rugăciuni și flori acelora care au murit pentru apărarea hotarelor.

Au fost de față: d-nii general Negrescu, directorul general al aerului, col. Delaporta, atașatul militar al armatei italiene, comandor Diculescu Achil; ofițerii și elevii șc. militare de aviație; subcentrele premilitare nr. 14, 31 și 33; liceele Sf. Sava, Gh. Lazăr, Mihail Eminescu, Heliade Rădulescu, împreună cu d-nii prof. comandanți Tacu, Niculescu, Sfetcovschi și Nițu; tineretul universitar-școlar din asociația religioasă „Cuibu cu Barză" împreună cu președintele acesteia pr. dr. Marin Ionescu; o delegație de fasciști și șc. italiană, cu d. director Paul Maromarco; școlile primare Nr. 14 băeți, 15 fete, 24 băeți, 24 fete, împreună cu d-nii și d-nele prof. comandanți: Dumitru Ionescu, Popescu, I. Corâciu, Ștefaniu, Culan și Miserliu Verginia.

După ce s'a săvârșit slujba religioasă la mormântul eroilor italieni de preoții Anton Mantica și Rugină, întreaga asistență s'a îndreptat către monumentul eroilor români.

Aici serviciul divin a fost oficiat de un sobor de preoți în frunte cu: prof. Const. Coman, Bărbieru, Brăiloiu, Mureșanu, Lazăr. Constantinescu și Predescu.

D. general NEGRESCU a rostit o însuflețită cuvântare, aducând elogii eroilor căzuți pentru triumful românismului, arătând sacrificiile făcute de aceștia, atunci când o parte din țara noastră era sub stăpânirea austriacă și rusă.

Solemnitatea s'a terminat cu imnul eroilor cântat de muzica militară a aviației.

(Continuare in pag. 3-a)

ASPECTE SOCIALE DIN ARDEAL

Slujirea dreptății

de I. AGÂRBICEANU

Românii din Ardeal au însetoșat după dreptate. A fost foamea și setea lor cea mai arzătoare. N'a fost idealul unui popor născut în robie, ci a unuia plămădit în libertate, în Statul sau țărișoarele sale. Dacă românii ar fi fost, dela ivirea lor pe aceste plaiuri, robi altor neamuri, nu s'ar putea explica nici cum esența sufletului lor național: setea de dreptate, și mijlocul celei mai crunte iobăgii, când era considerat ca un obiect nu ca o ființă.

Imperativul acesta organic al ființei sale naționale este atât de străvechi, atât de puternic, încât e bine să ne dăm seama cu toții că în Statul național român, nimic nu se va putea clădi temeinic, fără respectarea și satisfacerea lui. Și, dimpotrivă, întemeind pe el, ori ce construcție de Stat va fi durabilă, ori ce jertfă s'ar pretinde, va fi adusă, orice poruncă adusă, va fi respectată.

Slujirea dreptății pentru toți fiii poporului român va fi piatra de temelie a Statului român, exact după sentința strămoșilor.

Nu e o frază, nu e o vorbă mare, ci e realitate de neclătinat, pe care trebue să o aprecieze cu cea mai adâncă seriozitate, cu frică și cu cutremur chiar, toți cei chemați să clădească Statul român.

Sub această slujire a dreptății nu se înțelege numai aplicarea justiției propriu zisă, ci ea se ramifică în toate legăturile pe care le are poporul cu organizația de Stat, în întreaga lui structură.

Ardelenii au cerut, dela începutul unirii, ca Statul român să ia contact cu poporul din Ardeal prin românii ardeleni, prin localnici chiar, reprezentând acestia Statul român în întregul lui organism. Cererea era motivată cu cunoașterea împrejurărilor locale, a oamenilor cu mentalitatea lor. Inițial se prevedea și aici o mai bună slujire a dreptății, o mai rapidă și temeinică rezolvare a drepturilor și pretențiunilor juste ale populației.

Dar, ca din multe alte idei juste, s'a ajuns în grabă să se făurească și de aici o armă politică. Cuvântul „regionalism", a luat naștere, și unii îl folosim ca armă politică pentru cucerirea voturilor, alții, tot ca armă politică, pentru a-i învinui pe cei dintâi de „separatism", și de alte prostii!

Nenorocirea adevărată n'a urmat însă din făurirea acestei arme politice, ci din faptul că nici cu unii, nici cu alții, slujirea dreptății nu a putut fi realizată, din simplul fapt că fiecare partid împingea în locurile din cari trebuia slujită dreptatea, clientela lui politică, pe așii electorali, și nici decum elementele cele mai bune.

Un număr de ani s'a putut bate monetă din neslujirea dreptății prin acusa că cei ce sunt puși să o slujească, sunt „regățeni". Dar în grabă au trecut și ardeleni în partide din vechea Țară, au ajuns și ardelenii la putere, și s'a văzut că dreptatea e la fel de rău slujită.

Nu pentrucă ar fi lipsit oamenii cari să o facă, fie ei dela noi, fie din Regat, ci pentrucă în administrație și pretutindenea stăpânea meritul electoral. Oameni cari în viața lor n'au făcut administrație, nici nu s'au pregătit pentru o asemenea carieră, s'au văzut puși să împartă, în diferite ramuri ale aparatului de Stat, dreptatea pentru locuitorii Ardealului.

E în deobște cunoscut că în cele două decenii de politicianism, „dreptatea" era un fel de moțiune de partid. Cei vinovați dacă erau cu guvernul, scăpau; cei cu guvernul erau remune-

(Continuare in pag. 2-a)

Limba noastră

Școala celei mai mici sforțări

Sunt prea încărcate orariul și programele și trebue „comprimate". Așa vrea moțiunea, votată de profesorii secundari la Congresul de la Brașov.

Asta e școala lenii, am spus eu. D. Nisipeanu răspunde: „Și în această privință d. Pisani s'a grăbit! Dacă ar fi așteptat să vadă în întregime referatul asupra chestiunii orariului și programelor, ar fi fost mai *circumspect* (!) în critica sa, fiindcă, ori cât de aspru ar vrea să fie d-sa, tot n'ar fi putut să nu recunoască, *că* e într'adevăr un orar barbar acela de circa 9 ore pe zi, adică 54 de ore pe săptămână, pe care-l au elevii și elevele școalelor comerciale și industriale".

Ar fi bine să nu ocolim adevărul, măcar în problemele de învățământ. Școalele comerciale au, cași liceele teoretice, câte 29 și 30 de ore pe săptămână. Numai elevii și elevele din clasele a III-a și a IV-a au 24 de ore pe săptămână și trebue să mai facă și practică comercială patru ore, după amiază. După știrile mele aceste patru ore de practică nu se prea fac. Să ne închipuim însă că se fac întocmai. Urmează de aci că trebue ușurat orariul *tuturor* școalelor secundare?

Dar întrebarea nu este numai *câte ore* pe zi sau pe săptămână se lucrează în școală, ci și *câte zile* din cele 365 ale anului.

D. Gh. Alesandrescu, profesor la liceul „Gh. Lazăr", din București, a publicat în Maiu, anul trecut, un articol în *Tribuna Școalei*. După ce vorbește de cele „o mie și unul de motive" pentru care se „întrerupe" „atât de des" „munca școlară a săptămânii", d. Alesandrescu spune că *„împuținarea zilelor de lucru* împiedică predarea întregii materii prevăzute în program și repetirea temeinică a MATERII PUȚINE, care se poate face în asemenea împrejurări".

Iar într'un alt articol, publicat în August trecut, în *Universul*, d. Gh. Alesandrescu arată „cât de des" „se întrerupe" „munca în școală":

„Am răsfoit, zice el, filă cu filă, condica de prezență a liceului „Lazăr" și iată ce am găsit pentru fiecare lună de cursuri".

In Septembrie „din cauza epidemiei de paralizie infantilă. *nici o zi de lucru*".

In Octombrie „din cele 31 de zile ale lunii s'a lucrat efectiv *numai în 23 de zile*".

In Noembrie „s'a lucrat efectiv *numai în 23 de zile*".

In Ianuarie „s'a lucrat efectiv *numai în 14 zile*".

In Februarie „s'a lucrat efectiv *numai în 18 zile*".

In Martie „s'a lucrat *numai în 25 de zile*".

In Aprilie „s'a lucrat *numai în 19 zile*".

In Maiu „s'a lucrat *numai în 17 zile*".

D. Alesandrescu încheie în total, în cursul anului școlar 1936-1937, în școalele secundare din Capitala țării, judecând după condica de prezență a unuia din liceele acestei Capitale, *s'au făcut 155 de zile curs*".

Și din aceste 155 de zile, în care se mănâncă cinci ore pe zi, vor domnii profesori, întruniți la Congresul de la Brașov, să mai „comprime" orariul?

Și nu e asta școala celei mai mici sforțări, școala lenii?

Totuși, e ceva de ușurat. E orariul barbar de dimineață. Sunt cele cinci ore *în șir* în care nu se ține seama de „postulatul pedagogic cel mai important". Sunt cele cinci ore *în șir* în care copilul e ținut pironit și zăpăcit în bancă și nimeni nu-și mai aduce aminte de „grija sfântă pentru sănătatea" lui.

Copiii trebue obișnuiți cu împlinirea datoriei, cu mulțumirea pe care o dă împlinirea datoriei. Trebue obișnuiți cu munca, acea muncă stăruitoare, *labor improbus*, de care vorbește Virgiliu. Nu se poate propășire fără muncă, și fără jertfe. Anglia e cel mai mare imperiu din câte mari imperii au fost în lume, fiindcă englezul e un aprig muncitor. Dacă Napoleon n'ar fi dus o viață de muncă și n'ar fi mâncat pâine neagră la rând cu soldatul, Parisul n'ar fi avut Arcul de Triumf, nici Franța atâta strălucire.

Viața nu e o petrecere. Toți oamenii mari ne uimesc prin aspra creștere pe care au primit-o, prin mulțimea cunoștințelor și prin străduința lor. Montaigne vorbea latinește la vârsta de cinci ani. Goethe, copil încă, a scris un roman cu șeapte personagii, fiecare vorbind altă limbă. John Stuart Mill a rămas de pomină prin strășnicia cu care a fost crescut. La vârsta de trei ani și jumătate a fost pus să învețe grecește. La treisprezece ani citise, în original, pe toți autorii greci și latini. Munca n'a tâmpit pe Montaigne, nici pe Goethe, nici pe John Stuart Mill, ci ei vor fi deapururea cinstea neamului lor.

Azi e „suflu nou", „pedagogie nouă"? E. Se și vede. Sunt elevi în cursul superior al liceului, cari nu știu unde se varsă Dunărea, nu știu să lege două cuvinte, nu știu să despartă măcar silabele unui cuvânt. Și studenți, cari nu știu să caute într'un dicționar. Și candidați la examenul de capacitate, cari întreabă: numele geometrului francez *L'Hôpital* trebue scris, așa, pe franțuzește, sau pe românește: *Spital*?.. Sunt manualele școlare, cele mai multe o rușine. E desmățul cu limba. Sunt toți pocitorii limbii.

Iată roadele „pedagogiei noui", — nouă, nouă, dar proastă.

N. PRIBAC